

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 582/2024
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Уроша Балчина, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 451/22 од 04.10.2023. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 31/24 од 06.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Уроша Балчина, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 451/22 од 04.10.2023. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 31/24 од 06.03.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми К 451/22 од 04.10.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗОЈРМ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року провере од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање пашала суду.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 31/24 од 06.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Руми К 451/22 од 04.10.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Урош Балчин, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 11), став 2. тачка 2) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док из образложења захтева

произилази да га подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је суд прекорачио границе оптужбе и окривљеног осудио за поступке за које није ни оптужен јер је осуђен за „стартовање возила без одобрења оштећеног и напуштање места прекршаја“, што није садржано у диспозитиву прецизираног оптужног акта.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног суда, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА са разлога што је у прецизираном оптужном предлогу ОЈТ у Руми Кто 54/21 од 08.10.2021. године окривљеном између осталог стављено на терет „...након чега је окривљени без одобрења ошт.ББ стартовао теретно возило „Фолскаген Кеди“ и напустио лице места...“ за које радње је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, па су самим тим од стране овога суда оцењени као неосновани наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП коју образложе тако што наводи да изрека осуђујуће пресуде не садржи законски опис објективних и субјективних елемената дела а описане радње окривљеног не представљају кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗОЈРМ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру врши онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности.

Имајући у виду напред цитирани законски опис бића кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у

изреци првостепене пресуде у којем је између осталог наведено да је окривљени АА, у стању да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, те је био свестан забрањености свог дела, ометао службено лице...у вршењу службене дужности, а који је вршио контролу јавног саобраћаја сходно налогу за вршење службеног задатка..., тако што је окривљени након што је од стране полицијског службеника заустављен као возач у саобраћају...због уочене неправилности наведеног возила приликом вршења контроле од стране оштећеног, окривљени је по наредби оштећеног предао личну карту и возачку дозволу..., а потом је почео да негодује док је ошт. исписивао прекршајни налог..., те је оштећени окривљеном издао усмену наредбу да оде до теретног возила.. и да не сме возилом да напусти лице места док не буде позван, након чега је окривљени без одобрења ошт. стартовао теретно возило... и напустио лице места на који начин је окривљени омео оштећеног да као служено лице изврши своју службену дужност – службену радњу да уручи окривљеном прекршајни налог..., те је окривљени омео оштећеног да му саопшти због чега је сачињен прекршајни налог, те је окривљени омео оштећеног да му преда на потпис наведени прекршајни налог, а у време, месту и на начин ближе означен у изреци пресуде, јасно произилази да је предузетим радњама окривљени омета службено лице надлежних органа у вршењу службене дужности, због чега се у описаном радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева окривљеном и браниоцу и о којој се може говорити само уколико се ради о учествовању у суђењу, односно на главном претресу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије који се мора обавезно изузети из разлога прописаних чланом 37. став 1. тачка 4) ЗКП. Међутим бранилац наведену повреду закона образлаже тако што наводи да је поступак спровела судија Биљана Спајић, чији процесни поступци озбиљно доводе у питање њену непристрасност на који начин се суштински указује на повреду одредебе члана 37. став 2. ЗКП, а што не представља обавезан разлог за изузетке, па самим тим ни законски разлог због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и браниоцу због повреде закона, стога је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП наводећи да је изрека пресуде неразумљива, као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер је изрека пресуде противречна сама себи и образложењу, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и браниоцу због повреде закона, стога је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА и у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног, бранилац окривљеног наводи да је суд погрешно утврдио чињенично стање везано за све радње извршења које су окривљеном прецизираним оптужним актом стављене на терет, те да окривљени није омео оштећеног да му саопшти због чега сачињава прекршајни налог, нити га је ометао да му уручи

прекршајни налог на који начин бранилац окривљеног указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, дајући сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА и у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, у поднетом захтеву бранилац окривљеног као разлог подношења истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Уроша Балчина, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 484. и 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић